

אונס אשת פוטיפר

אשת פוטיפר מאשימה את יוסף...
חלאס, מה שהיה היה...

הוא בא אלי הביתה בבוקר. הייתי לבדי. הוא נכנס והוציא אקרה. הוא אמר 'אני עצבני, את רואה? אני מחסל חשבונות' או הוא התנפל עלי, התחיל לשלוח ידיו, וסתם לי את האף כך שלא יכולתי לנשום או לצעוק. אז הוא הפיל אותי על המיטה ונשכב עלי. הוא הפשיט אותי ואנס אותי, כך סיפרה למיטרה אשה בת 40, נשואה ואם לשניים מרמת-השרון.

הגבר שאותו האשימה באונס הוא ציון פרץ, בן 51, נשוי גם הוא ואב לארבעה. פרץ לא הכחיש כי היה מגע מסיים ביניהם באותו בוקר, אולם בפיו היתה גירסת אשת-פוטיפר. 'הלוויית' לה כסף בנובמבר. היא ביקשה הלוואה של 100 אלף שקל ואמרה לי שהיא לא רוצה שבעלה ידע על ההלוואה. לשם ביטחון נתנה לי צ'קים ושטרות רחויים. אבל היא לא שילמה.' בכל פעם שהגיע מועד פרעונו של צ'ק, התחמקה האשה וסיפרה סיפור אחר. היא משכה את המלווה כלך ושוב עד שהרבה נמאס לו. התאריך האחרון לפרעון היה 12.2.84.

יום קודם טילפנה האשה אל פרץ, וביקשה ממנו לבוא אליה הביתה בשעות הבוקר. לרוביו, כאשר הגיע לביתה בערך בשעה 11, היתה לברה בבית. היא הכניסה אותו לדירה והוא ראה כי היא כמעט עירומה. היא רצתה לשלם לי בגופה תמורת החוב, כדי שאתן לה עוד דחייה, סיפר המלווה במיטרה.

בדיקת התחתונים. אין ספק שהיו יחסים בין השניים בבוקר-בוקר זה, קבע השופט דוד ולך בהחלטת המעצר. אולם הגבר טען כי לא הצליח לבצע חדירה מכיוון שהתרגש מהמעמד. הסניגור, מנחם רובינשטיין, טען כי יש לרדות את הריון במעצרו של פרץ עד שתגיע תוצאת הבדיקה

של תחתוני-האשה. אם נכונה טענתו של המלווה כי לא הצליח להגיע על סיפוקו הרי שלא יהיו כל סימני זרע על התחתונים.

התובעת, מרים רוזנטל, ביקשה כי פרץ ייעצר עד תום ההליכים נגדו, מפני שיש איזמים על המתלוננת. לראיה נוספת הביאה התובעת תמליל של שיחת-טלפון שנערכה יום אחרי האונס בין השניים. בשיחה זו אומרת

שמה דוברת האשה אמת, והגבר הוא שלא שלט ביצרו ואנס אותה בביתה. בינתיים נעצר פרץ עד תום ההליכים, ובית-הדין המליץ לשמוע במהירות את עדותה של האשה, כדי שאפשר יהיה לקבוע איוון משתי הגירסות אמינה יותר.

מיניאטורה מספר בראשית מה
מאה השישית.

גולדינג, שהתנצר בינתיים, למד תיאולוגיה, הוכתר ככוהן בפטיסטי, נשא לאשה בתו של כישוף. אשתו והוא היו בעלי חזון, לא הסתפקו בעבודה הקהילתית במנצ'סטר, עברו לצרפת, לסייע בשיקום פליטים מווייטנאם, המשיכו להודו, בשליחות מסיונירית. את השירות בהודו ביקש גולדינג לנצל לסיום עבודת הדוקטור שלו בתיאולוגיה. לשם כך למד עברית.

קרא לראשונה בחייו את התנ"ך במקור. הוא נדהם מאי-ההתאמות בין התרגום האנגלי, שעליו גדל, והמקור העברי.

לפתע היה במשבר אמונה עמוק וקורע-נפש. הוא החליט לפרוש מן הכמורה, להתגרש מאשתו, שנטלה את בתם הקטנה עימה. באין לו בית אחר, החליט לשוב למישפחתו בתורכיה. שם, בדרכו חזרה ליהדות, לא החזיק מעמד זמן רב. מה שהפריע לו במיוחד: ריבוי גישויות-הערובות של יהודים עם תורכיות ויווניות.

שיכנוע בצרפת. גולדינג לא היה יכול לנער את נסיונו המסיונירי מעצמו. כשראה שלא יעשה חיל בתורכיה, עבר שוב לצרפת, החליט לנסות ולהחזיר בתשובה יהודים משיחיים דווקא.

קשה לדעת כמה נפשות החזיר מסף הנצרות ליהדות, אבל מיקרה אחד בטוח: זאת היא דבורה-רות, שאותה שיכנע לא רק לנטוש את כת היהודים למען ישו – אלא גם להיות אשתו. היום חיים בני-הזוג בירושלים עם ארבעת ילדיהם, נחמן (6), נסים (4), גאולה (3), ושחרית (1).

החודש נחל שמואל גולדינג את ניצחונו הסופי: בתו הבכירה, מאשתו הראשונה, נטשה את המינור השווייצרי שבו גדלה וחזרה לדת אביה. היא נטלה שם עברי, אפרת, ומשמשת עתה כמזכירתו.

הסוחר לא היה יכול להסביר בדיוק מניין בא הרימון. הוא גם התנצל כי הרימון לא שלו, אלא שייך למישהו אחר, וגם זה אינו יודע מניין הרימון בא. אך, כמכור של הצרפתי, הסכים שהלה ימדוד ויצלם את הרימון.

נראה שמרוב התלהבות המרדית לא העלה למייד על דעתו לרבר על רכישת הרימון, הסתפק במדידותיו ובצילומי-הצבע שלו. כאשר שב למחרת, כבר לא היה הרימון בתחת. הסוחר פירש את התלהבות למייד נכונה וסבר, כנראה, כי ככל שיוסתר הרימון, יעלה ערכו.

דרכי-אדם הכומר שחזר בתשובה

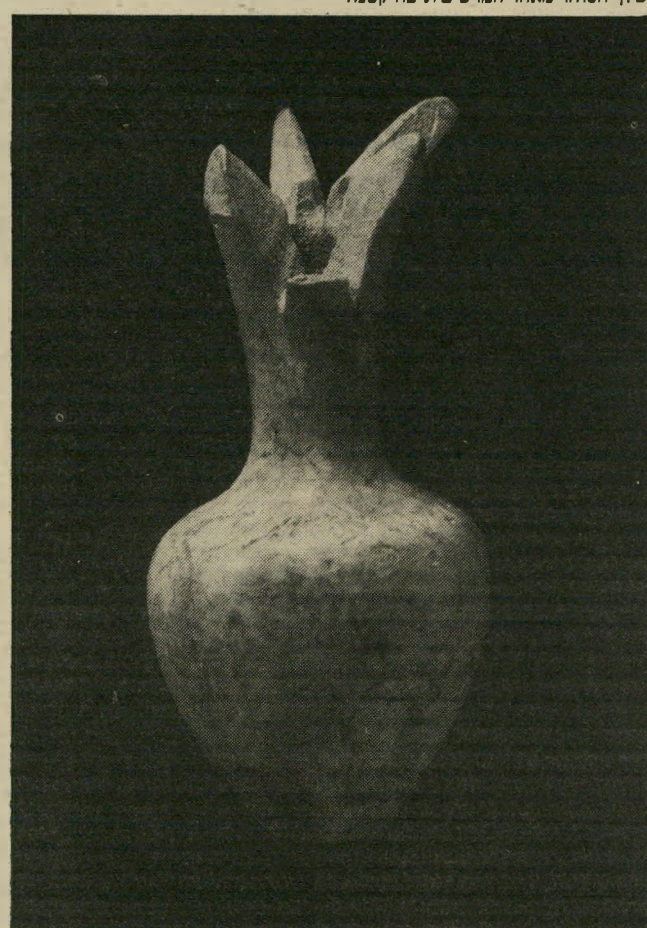
ילד באוקראינה, מסייונר בהודו, רב בירושלים

היום הוא רב חרדי קיצוני, בעל זקן-מירדות ארום, ציציותיו בולטות מתחת למעיל חליפתו השחורה. אבל עוד לפני שמונה שנים היה כומר נוצרי במנצ'סטר שבאנגליה, אשר שמו הלך לפניו בדרשות יוסי-הראשון שלו בכנסיה, בטלוויזיה ובדיוני המקומיים. זהו הרב שמואל גולדינג, אחד מרבני החוזרים בתשובה, אב לחמישה, המקפיד על כל מיצוה, קלה כחמורה, כולל איסור צילום דיוקנו.

משבר בהודו. כשנולד לפני 46 שנה, בעיירה אוקראינית קטנה, לא היה יכול להעלות על דעתו את גילגוליו חייו בשנים הבאות. בגיל ארבע היה עדי-ראייה למישלוח הוריו ליער של באבניאר והוצאתם להורג. בגיל שבע התגלגל, באורח פלא, לרוד באיסטנבול התורכית. בגיל שתיים-עשרה היה תלמיד פנימיה צבאית באנגליה.

והוציא ממנה רימון-שנהב מרהיב ביופיו. ללמייד היה ברור מה שלפניו.

האחורי של החנות, שתיית כמה כוסות תה חובה ופיטפטנו על דא ועל הא' שלף הסוחר מאחר המרפס תיבה קטנה

רימון-השנהב
כתובת על הצואר

במדינה

ארכיאולוגיה

הרימוז מהר-הבית

תגליתו של חוקר: קישוט ממקדש שלמה

הרימוזים שבני-יהודה, המטורפים מליפתא, ניסו להניח בהר-הבית, אינם הרימוזים היחידים שהונחו שם במשך ההיסטוריה הארוכה של המקום. הקדים אותם, כמעט שלושת אלפים שנה, המלך שלמה, כאשר דאג לכך כי בראש שני עמודי-הנחושת בכניסה למקדש (יכין ובעז) יותקנו, לשם קישוט, 400 רימוזים (מלכים א', פרק י"ז).

קמיע ושרביט. בחפירות האר-כיאלוגיות המקיפות, שנערכו במקום ב-17 השנים האחרונות, נתגלו מימי צאים רבים מתקופת הבית הראשון. העתיק בהם הוא קמיע-כסף, המכיל את ארבע אותיות השם המפורש (יהוה) ואשר מייחסים אותו למאה השישית או השביעית לפני הספירה.

השבוע גילה האפיגראף (מומחה לכתובות אבן ומטבע) הצרפתי אנדרה למייר כי בידיו הוכחה על מימצא עתיק עוד יותר, מימצא, שקרוב לוודאי מילא תפקיד כלשהוא בעבודת-הקודש בבית-המקדש עצמו. היה זה רימון-שנהב קטן (בגובה של 43 מילימטר ובקוטר של 21), שבסיסו השטוח נקוב חור (בעומק של 10 מילימטר). ייתכן כי הרימון היה מורכב על שרביט טיסקי, שאותו נשאו הכוהנים לפנייהם בעת עבודתם במקדש, וייתכן אפילו כי היה זה אחד מהרימוזים שקישטו את יכין או את בעז.

על דא ועל הא. לאימות עתי-קות של הרימון נדרש המומחה המנוסה לכמה שנים, מה עוד שאין זה

אפיגראף למייר
תה של חובה

הנושא היחיד שבו הוא עוסק. במשך הזמן הזה הוא פיענח את הכתובת שבצואר הרימון: לבית יהוה, קודש כוהנים.

תימוכין נוספים לסברת האפיגראף הצרפתי: הדמיון הבולט בין צורת הכתב של הכתובת אשר על צואר הרימון ובין צורת הכתב בכתובת השלילה. הכתובת שנתגלתה בכניסה למינרת-השילוח (בכפר סילוואן שבמזרח-ירושלים של היום), שחצב המלך חזקיהו (בשנת 705 לפני הספירה, בערך) לקראת המצור האשורי הצפוי של סנחריב, בבקשו לאגור את מיי-הגיחוח בבדיקה בתוך החומות.

כאשר דיווח השבוע למייר על מימצאו, בירחון הווינגטוני (ביב' ליקל ארכיאולוגיקל רווי) (סקירה ארכיאולוגית-תנ"כית), המתמחה בדיווחים על חפירות ארכיאולוגיות במרחב, זה נשמע כמו סיפור בלשי. היה זה לפני כחמש שנים, כשלמייר הודמן לירושלים, כשברצונו לאסוף חומר לסיפור על חותמות שמיות.

כדרכו של החוקר, שהיה בעבר תלמיד המכון האפיפיורי למיקרא בירושלים, עשה גם הפעם את הסיבוב המסורתי שלו אצל סוחר-העתיקות בעיר העתיקה. באחת החנויות, אחרי ההקדמה המקובלת ('הוזמנתי לחלק העולם הזה 2429